

[Arne Melchior]

det private forbrug i dette rige Danmark, og så skal et af de få hovedpunkter, hr. Poul Schlüter kunne pege på, være u-landsstøtten.

Men når jeg har bedt om ordet igen, er det især for at gå ind på et andet punkt, nemlig det med gratisprincippet. Ja, selvfølgelig kan man da bryde med det; det har jeg da aldrig benægtet. Jeg har bare påstået – og det står stadig uimodsagt – at så virker det lønpresende, for så er det en daglig og ugentlig og månedlig udgift for mennesker, nøjagtig som skatter og afgifter er det. Derfor er hr. Poul Schlüters bestridelse i virkeligheden en bekræftelse af min påstand.

Spørgsmålet om ændringer i dagpengesystemet vil vi gerne tage op igen. Vi har jo for ganske nylig fremsat forslag her i folketinget – det fik ikke nogen særlig velvillig modtagelse, heller ikke af partiet venstre – som netop gik ud på, at det ikke skal være dyrt for mennesker at blive arbejdsløse, men at det skal være dyrt for dem at forblive arbejdsløse for længe. Det fik ikke nogen særlig velvillig modtagelse, heller ikke af hr. Christophersens parti. Men hr. Christophersen ved, at vi er til at få i tale dér, og jeg er overbevist om, at det bliver regeringen også. Men nu er der altså indgået et forlig for ét finansår. Tiden rinder hurtigt. Lad os mødes og ordne den sag, så godt som det nu formås.

Formanden:

Ja, efter denne muntre afdeling giver vi ordet til hr. Wilhjelm!

Wilhjelm (VS):

Jeg tror, at hr. Arne Melchior er en af de meget få, der ville kunne styrke sin argumentation ved at studere Erasmus Montanus' logik.

I øvrigt synes vi, at denne her såkaldt muntre afdeling er karakteristisk ved, at man har snakket besparelser på den ene og den anden måde, men at ingen er kommet ind på den virkelig fantastiske baggrund, som regeringen stadig væk har for at opstille disse ting, nemlig at man opstiller det som brutto-besparelser. Nu har vi diskuteret disse kriserindslag i 6–7 år, og hver eneste gang har man opstillet dem som bruttobesparelser og nægtet at opstille, hvordan det egentlig ser ud netto. Med indgreb, hvor man taler om 8 mia kr.s besparelse det første år, og hvor re-

geringen selv indrømmer en arbejdsløshedseffekt, som lidt mere realistisk bedømt er 60.000–70.000, er der ikke de 8 mia kr.s besparelse. Der er en merudgift på dagpengene til disse mange flere arbejdsløse plus de supplerende udgifter, der falder deraf, på i hvert fald 6 og snarere 7 mia kr. Og hvad er der så tilbage? Det havde måske været lidt mere relevant at diskutere.

Statsministeren sagde ikke bare, at dette her var en kunstig debat, men han tillod sig også at sige, at det vel nok var, fordi der både til venstre og til højre i virkeligheden er en realistisk fornemmelse af, at forliget er fornuftigt og realistisk, eller noget i den retning. Jeg synes, det er en uvane, der breder sig hos topsocialdemokraterne både her og andre steder i byen, at de simpelt hen skal bringe sig i situationer, hvor de føler sig nødsaget til at udkommandere 500–600 visirklædte betjente til at nedkæmpe de mennesker i samfundet, der er uenige med dem, før de overhovedet registrerer, at der er nogen, der er uenig med dem. Det hele bliver sublimeret til, at det nok i virkeligheden er, fordi vi, når det kommer til stykket, synes, at det, socialdemokratiet foretager sig, er så forfærdelig fornuftigt og realistisk. Det synes vi faktisk ikke det er.

Jeg stillede statsministeren adskillige helt konkrete spørgsmål, som jeg bliver nødt til at gentage. Socialdemokratiets politiske ordfører havde også været velkommen til at svare på dem, men det ville han heller ikke. Hvorfor valgte socialdemokratiet at opgive enhver oprydning i fradragsfiduserne, som der var tilbud om og mandater til? Hvorfor valgte socialdemokratiet at opgive at forsvare den offentlige sektor, som der ligeledes var tilbud om og mandater til? Hvorfor opgav socialdemokratiet at hente de godt 2 mia kr. på årlig ejendomsbeskatning under en eller anden form, som der var tilbud om og mandater til? Hvorfor afviste den ethvert tilbud om en social omfordeling af pensionsmidlerne? Hvorfor har den måske opgivet og i hvert fald overladt det til hr. Arne Melchior for-godtbefindende, om arbejdsgiverne overhovedet skal til at bidrage lidt mere til deres utilsigtede misbrug af dagpengeordningen, som der også var mulighed for at gøre noget ved og nogle der ønskede at være med til? Hvorfor afstod den fra ethvert forsøg på en egentlig og konstruktiv energipolitik, som